

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

No compremem la propensió accentuada de molts individus, que s'acosten — com vulgarment es diu — al foc que més escalfa. En aquests temps de capgirament han sovintejat més que mai els casos sorprenents de metamorfosi oportunista. Potser el fonament obeeixi a un estat d'inconsciència provocat per trastorns que afecten a la normalitat fisiològica. Si admetem aquesta possibilitat, l'individu executor esdevé irresponsable i no li podem tenir tórria. Ara bé; la col·lectivitat, o es mostra repulsiva contra els "arrivistes", o ha de desconfiar en absolut de la força que li pervé d'una situació avantatjosa, ja que, en un i altre cas, no rep una adhesió lleial i, per tant, corre el risc de convertir-se en víctima immediata de qualsevol convulsió. Per això cal tenir experiència i no refiar-se de consumir els fruits que no hagin madurat.

El planter dels acomodaticis és exuberant i, qui més qui menys, totes les organitzacions antifeixistes han proveït fort. Amb sols consumir d'aquest producte, o en gran proporció, les substàncies que han de nodrir l'organisme són insuficients per al seu creixement o sosteniment saníto. Cal, per tant, refiar-se només del que ja sabem que és bo i preparar el llevat del demà.

Planyem-nos tots plegats de la descendència que tenim amb els flacs d'esperit, aquests pobres minyons que vigilen no comprometre's pas massa, i que renuncien a tenir criteri propi. Mentre simulen marxar arrastrats pels moviments d'opinió, esclafen amb la seva força decisiva els millors postulats de l'idealisme.

ALFIL

Compreu el segell pro sanitat de guerra de la Generalitat de Catalunya; eixugareu les llàgrimes dels nosres germans. De venda en tots els estancs.

La Diplomàcia Internacional

Continua fent la seva via, sens que pugui albirar-se per nosaltres una esperançadora fórmula que ens permeti saber a què atendre'ns. La diplomàcia dels països burgesos, que són desgraciadament els més, és per ara la que regeix els destins internacionals de tot el món, sense cap dubte. El capitalisme és el seu suport, pesi a tots els que volem destruir-lo o anihilar-lo, i si no es mou aquella segons les instruccions d'aquest, fracassa en definitiva.

En dir que la diplomàcia fa la seva via és fer l'afirmació, a la vegada, del que sempre ha estat, és i havem de mirar que no sigui, en endavant, i del que la història ens facilita proves constants, entre elles la Gran Guerra. No hem de mirar pas massa enrera per a convèncer-nos.

Hem pogut observar que el que en cada moment històric interessa a tota nació, no és res més que conservar, si la té, o obtenir-la, si li manca, una posició sempre de superioritat o més elevada que la de les demés, a costa del que sigui, com es pugui o vulgui, segons els casos, ja per mitjà d'aliances amb altres nacions o bastant-se ella mateixa, per assolir-ne el fi. L'imperialisme capitalista d'una nació que a vegades va contra el d'una altra (és el cas esmentat de la Gran Guerra Europea), no té pas manies i menys encara quan presumeix que la ideologia i llurs avenços socials que es mostren en un àmbit de la terra, més o menys extens, persegueixen la seva destrucció.

La conseqüència que se'n pot deduir de tot ço afirmat és que un país qualsevol que, sostenint una revolució o guerra civil, en la seva lluita, no vulgui tenir en compte el que amb tanta claredat ens posa de manifest la història, i no sàpiga sostroure's en el moment precís de l'obsessió que l'impelli, per amagar la diplomàcia, la veritat, momentàniament, haurà de sofrir molts revessos i, pot ésser, el fracàs.

Una rellevant figura nacional, pertanyent al món del socialisme; socialista per essència, demostrat sobrerament en les seves paraules i llurs fets, ha dit: seguim sempre el nostre camí, sens defallir, de transformació social; vers a una col·lectivitat més justa, més humana i més racional, però mentre el món no sigui totalment transformat, caldrà lluitar molt; si de fora algun dia ens criden l'atenció, sigui la manifestació que sigui, el que ens ho doni a comprendre, fem parada, assegurem-nos del que havem guanyat fins aquell moment, fortifiquem les posicions conquistades i tot seguit a vèncer, amb «diplomàcia», els obstacles que es presentin, i amb mètodes adequats segons la naturalesa d'aquests.

Doncs bé, en el cas d'Espanya, tota l'atenció a la DIPLOMACIA INTERNACIONAL. I què ens diu aquesta? No ens diu res concret; però això ja és molt. Aventurar-se, com ja hi ha qui ho fa, a manifestar-se amb acusacions en direcció determinada, no. Al nostre modest entendre, sempre serà el mateix. Ni al capitalisme d'unes nacions li interessa entregar la supremacia (no perdre posicions) a altres també capitalistes i de govern a la vegada autòcrata, ni tampoc ha de consentir, per llurs càlculs, que s'avenci en cap illoc vers una transformació social justa, que per ell suposa l'anihilament.

Som víctimes de la Diplomàcia Internacional, de la capitalista; la que per ara, amb la falsedat, la hipocresia, la disfressa constant, i simulant una preocupació i desvetllament per sostenir el Dret Públic Internacional, permet tota classe d'atropells contra qui mai ha atropellat a ningú, ni tan sols pensar-ho.

Cal, doncs, tenir en compte l'existència d'aquella ENTITAT; fer tot el que sigui de la nostra part per a desvirtuar males interpretacions i, si cal, també, rectificar el que de mal fet hi hagi per a demostrar a la DIPLOMACIA INTERNACIONAL que ens mereixem el seu ajut obertament i, per tant, que prengui altra orientació d'ara endavant. — FILLOS.